

FORMLINGARNA

Nomi och stora hinken

Nomi och stora hinken

Formlingarna

Nomi och stora hinken

En berättelse i Formlingarnas värld.
Idé och uppdrag: Andreas Hurtig.
Manus: version inskickad av Andreas Hurtig.
Illustrationer och formgivning framtagna
med AI-stöd i Codex på hans uppdrag.

Svensk utgåva 2.0 · 2026-09-05
För gemensam läsning, ungefär 3–4 år.

Digital läsutgåva. 220 × 220 mm.

Nomi har en hink.
En röd.
”Jag ska göra en sjö!”

Teo hämtar ett löv.
”Jag gör en båt.”

Dropp. Dropp.
Uma vrider på kranen.
Vattnet skvalar.

”Mer”, säger Nomi.
”Ända upp!”

Nu är hinken FULL.

”Ska vi bära?” frågar Uma.
”Själv!”

Nomi blir
lång.
Tar tag.
Tar i.

Hinken står kvar.
Nomi blir bred.
Tar tag.
Tar i.

Hinken står kvar.

Nomi böjer sig runt
hela hinken.
”Kom då!”

Händerna kniper.
Armarna darrar.
Själv. Själv. Själv.

”Båten är klar!” ropar Teo.
Nomi tittar bara på hinken.

”Jag kan”, säger Teo
och tar i handtaget.
”NEJ! MIN!”

Uma lägger handen emellan.
”Nomi vill hålla.”
Teo släpper.
Tar upp sin lövbåt.

”Dumma hink!”
Nomi sparkar.

SKVALP!

Vatten på magen.
Vatten på fötterna.
Hinken står kvar.
Nu gråter Nomi.

Uma sätter sig nära.
Öppnar famnen.
Nomi kryper upp.

”Jag ville ju själv.”
”Ja”, säger Uma.
”Du ville verkligen.”
De sitter kvar en stund.

Uma har en våt fläck
på magen.
Nomi petar på den.

”Du är också blöt.”
”Mm”, säger Uma.
En droppe rinner ner.

”Du läcker.”
”Plipp”, säger Uma.

Nomi fnissar till.
Sedan kommer en
snyftning till.

Där nere sitter Teo.
Lövbåten står på torra marken.
Nomi tittar på båten.
På hinken.
På Uma.

”Håll här.
Jag vill hälla.”
Uma tar handtaget.
Nomi tar tag i botten.

De tippar.

SKVALP!

Vattnet rusar ut.

”Stopp! Spara lite!”
De ställer ner hinken.
På botten guppar en skvätt.

Nomi lyfter.
Hinken följer med!

Ett steg.
Två.
Tre.
”Båten kommer!” säger Teo.

Nomi häller ut skvätten.
”Här är sjön.”
Teo sätter i lövbåten.

”Den är för liten”, säger Teo.
Så blir Teo pytteliten.
”Nu är den stor!”

”Får jag vara bro?” frågar Nomi.
”Ja! Ända hit!”
Nomi blir lång över sjön.
Teo låter båten glida under.

Sedan sätter Nomi hinken
på huvudet.
Plipp.
En droppe på näsan.
”Det regnar under hatten!”
Uma skrattar.
Nomi också.

En hink. Helt full.

Nomi vill bära själv.
Men hinken står kvar.
Och kvar.

Vad gör Nomi nu?